

БІБЛІОТЕКА УМАНСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

ДИВОСВІТ ЙОГО ДУШІ

Віртуальна книжково-ілюстративна
виставка

до 65-річчя від дня народження
українського поета,
прозаїка, художника

Ігоря Забудського

УМАНЬ, 2025

Підготувала:
Наталія Михайлова,
провідний бібліотекар

***Найбільше щастя – повнота буття ,
Наввипередки – бігти з власним часом.
Щоб головним було не каяття,
А щоб душа на диво спромоглася.***

...

З автобіографії: «Народився я у місті Черкаси 8 червня 1960 року. Тут виховували мене батьки, Тут пішов у середню школу № 11. Влітку дитинство йшло то на Звенигородщині, землі батька – Володимира Васильовича, то на Київщині, землі мами – Ліни Марківни. Звідти мої витoki рідної мови...

Та надто скоро, у п'ятому класі, трапилась автомобільна аварія. Відтоді дитинство закінчилось. Почалось інше життя».

**Я – дніпрянин, онук
Подніпровських полян,
Що ловили в Дніпрі
Відображення чайок,
І на згарищах літ
М'яли білий калган,
І червоні вогні
Пелюстків іван-чаю.**

...

«Кожне літо виїжджав до Сокирного, до соснових лісів, що під Черкасами. Туди возив мене батько для відпочинку з мамою і молодшим братом В'ячеславом, там я відчув смак самоти разом з віковичними соснами.

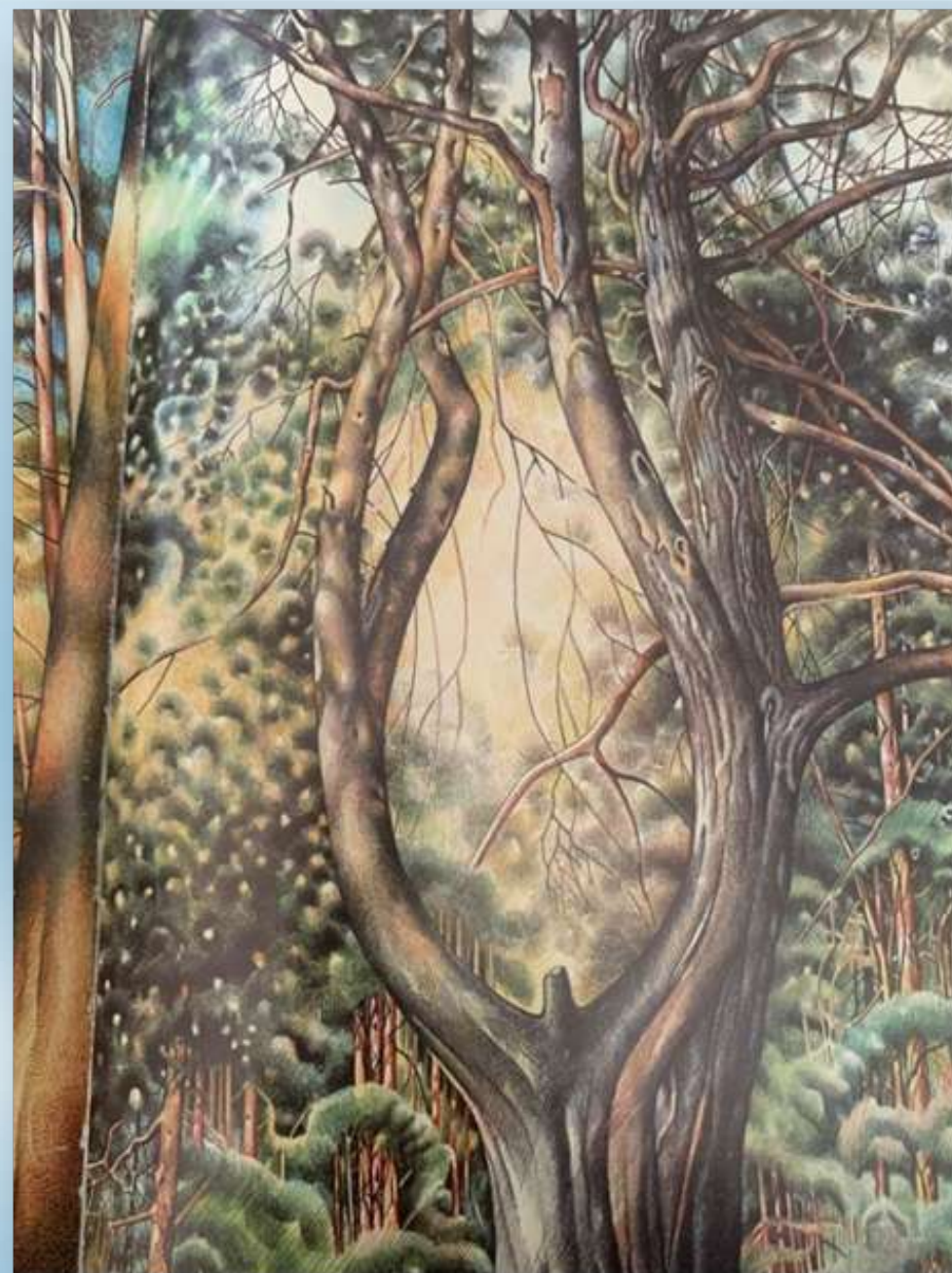
Неможливість мандрувати я замінив можливістю створювати різні – земні і неземні дороги на графічних листах в оточенні добрих охоронців гармонії, велетенських сосон та кремезних дубів».

(Ігор Забудський)

Ігор винайшов абсолютно унікальну, авторську манеру малюнку – дрібне штрихування пером та кольоровою тушшю.

Техніка дуже трудомістка. Написані так картини «дихають», набувають об'єму, оживають – пахнуть, як духмяний ліс, звучать, як чарівна музика.

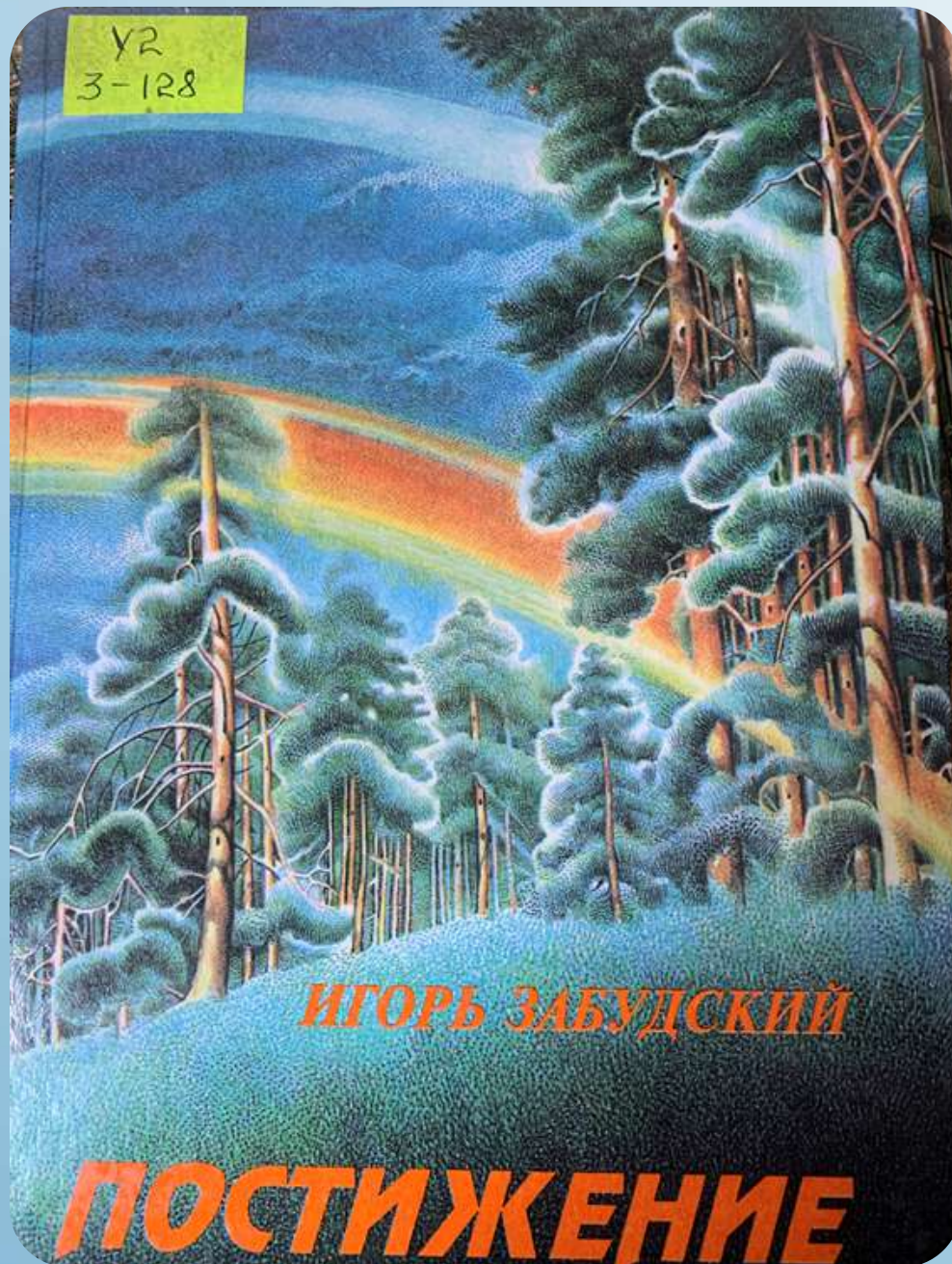

Ігор Забудський почав писати вірші у двадцять років...
У 1982 році з'явилися перші публікації у місцевій пресі.

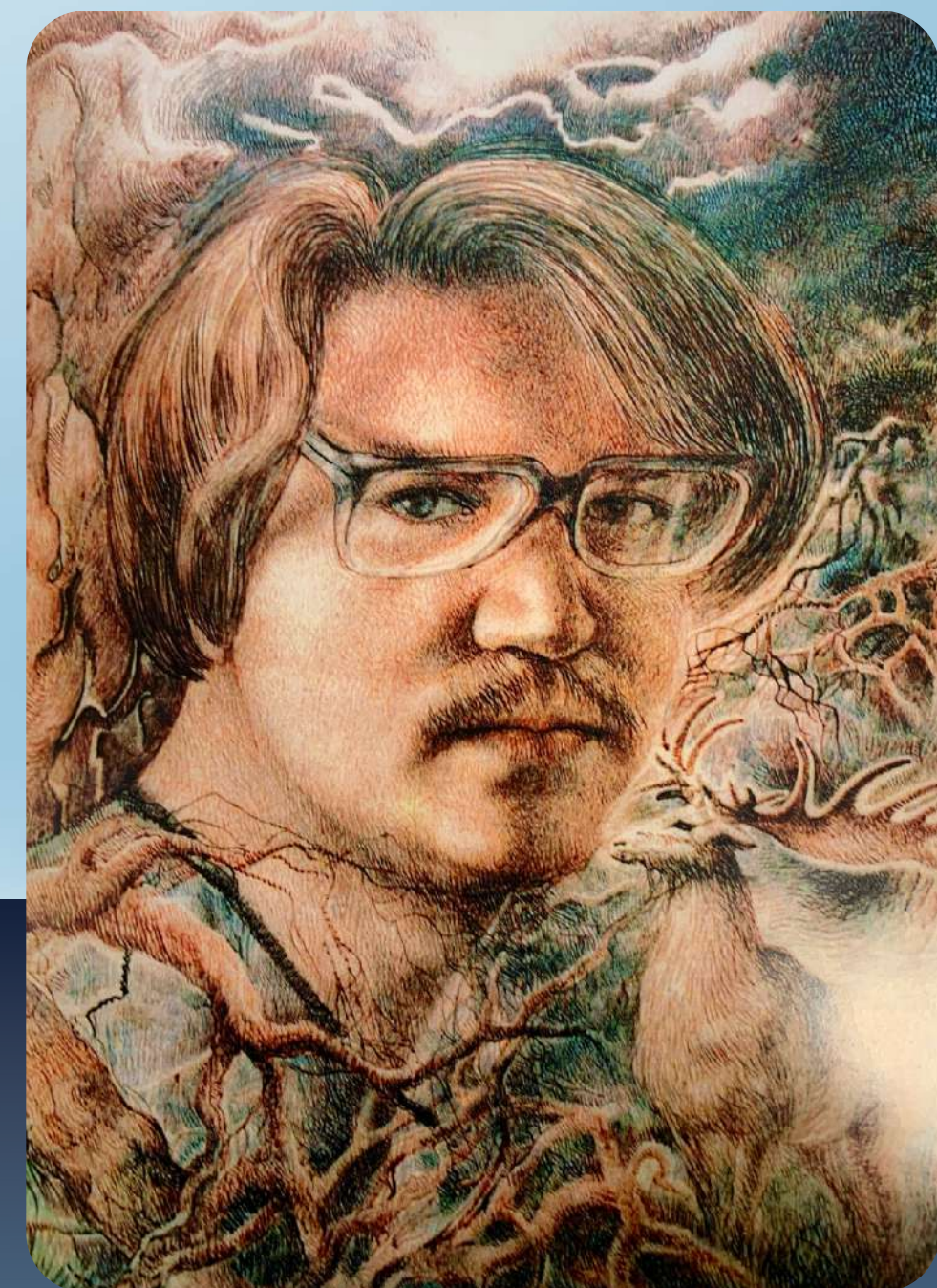
...

***Мене водила дивна сила,
Могутніша, аніж я сам,
Вона мені давала крила,
Аби не заздрив небесам.
Вона вливала в тіло віру,
Щоб я поводився, як Бог,
І був поблажливим до звіра,
Бо, часом, був – сама Любов.***

...

Забудський І. Автопортрет

Одна з перших книжок Ігоря Забудського побачила світ у 1998 році. У цій книзі автор відображає пошук сенсу буття в сьогодішньому часі на тлі любої йому Черкащини. У збірку увійшли кращі його поезії та графічні, роботи, виконані в унікальній техніці.

Забудский, И. Постижение : поэзии / И. Забудский; вступ. статьи Л. Выше-славского, В. Пахаренко. — Черкасы: Сіяч, 1998. — 176 с. : ил.

У післямові до книги Ігор Володимирович написав: «Коли світ стане звичайним, і Бог піде з будь-якої сосни у Лісі – помруть казки і прийде епоха цинічних сердець і хрустких банкнот. Нехай ніколи не буде такого!»

Рослинний і тваринний світ на сторінках видання вражають мудрістю та спокоєм.

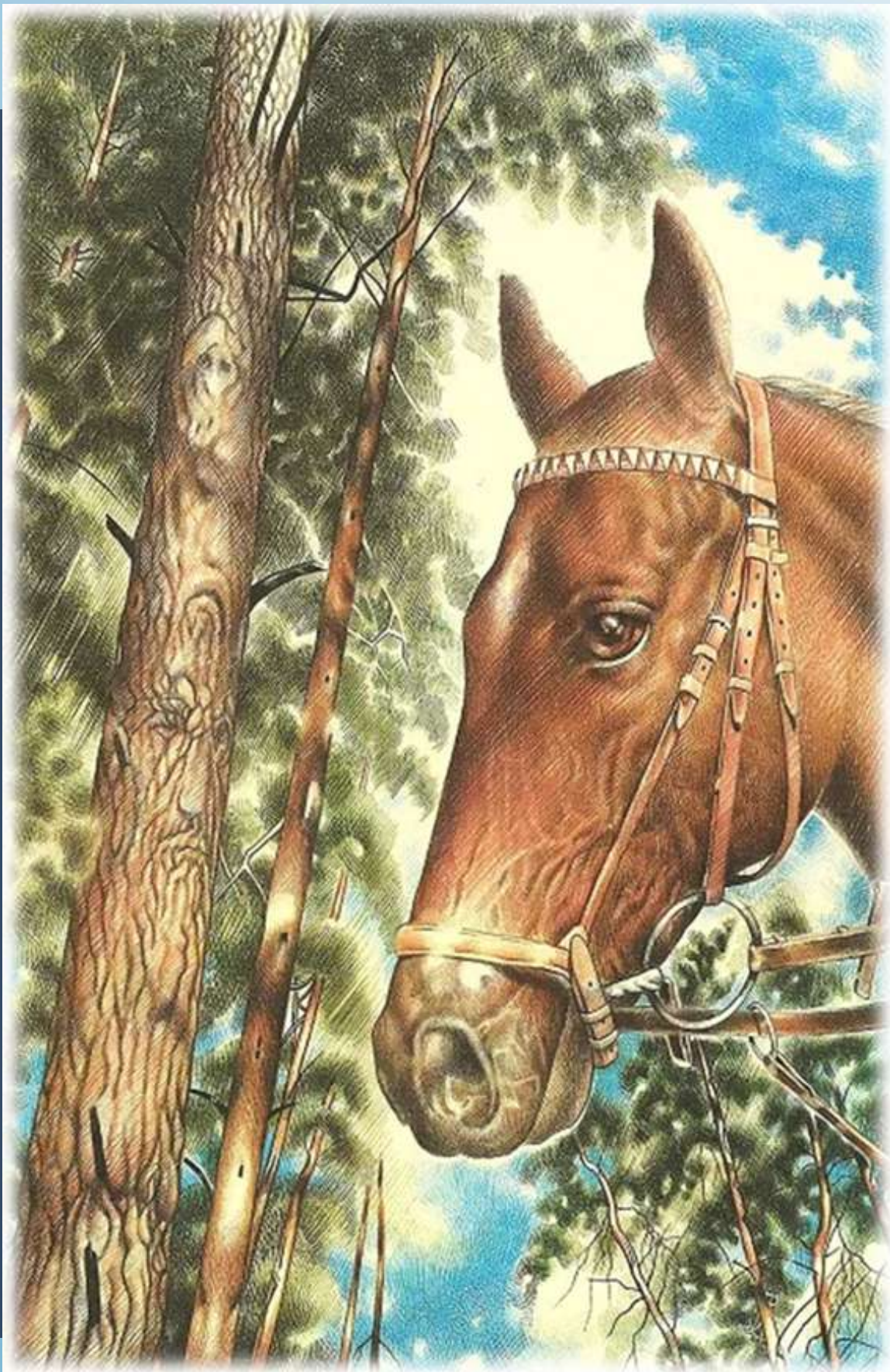
Забудський І. В. Завтра моє : поезії / І. В. Забудський ; передм.
В. Пахаренка. — Черкаси: Брама, 2003. — 140 с. іл.

Про цю збірку Ігор Забудський писав: **«За двадцять років творчості прийшло професійне визнання. Та була мрія зробити ще одну українську книгу, як феєрію життя природи з численними кольоровими графічними листами».**

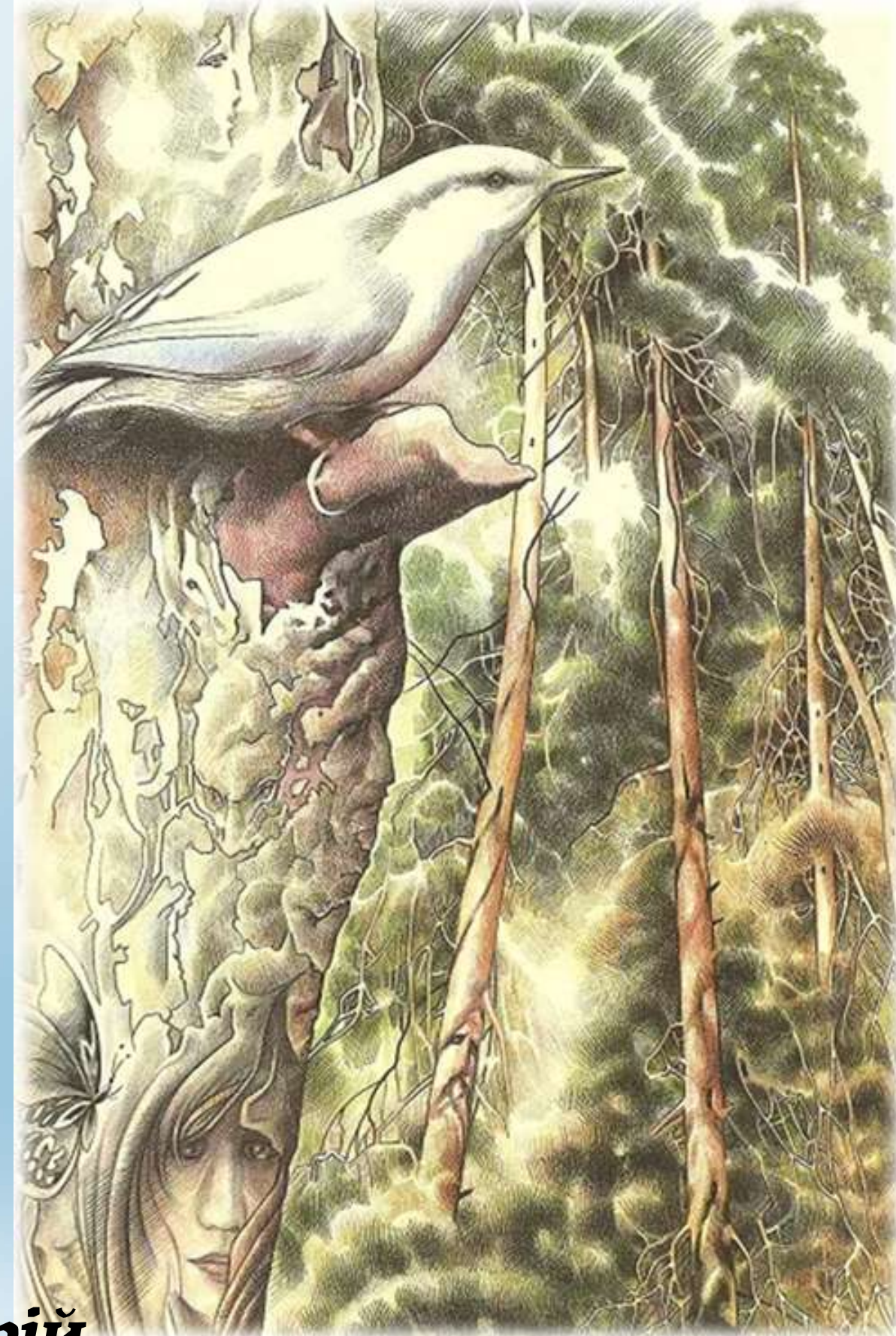
...

За збірку «Завтра моє» письменник відзначений літературною премією «Берег надії» імені Василя Симоненка.

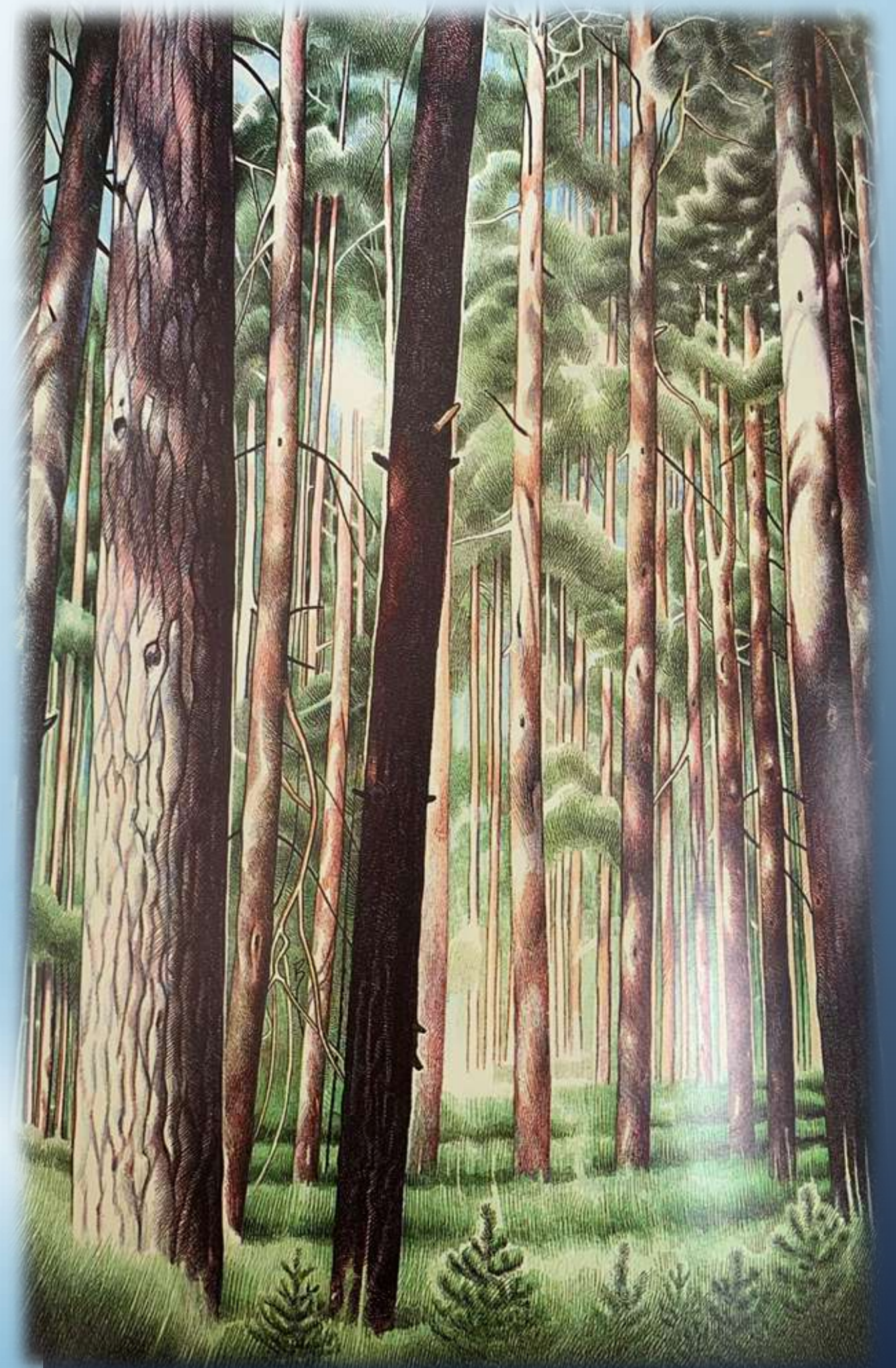

***Завтра любов нагадає, що є
Зорі світанку у посмішці добрій...
Завтра – гойдати за обрієм обрій...
Де ж заблукало ти, завтра моє?***

Мамі

Дні за днями, а ти,
Мов натомлена птиця,
Що годує своїх
Пташенят-діточок,
Скільки ж років тобі
Не сидиться, не спиться,
Скільки ж років ти нам
І Богиня, і Бог...
В серці шана тобі
Наростає з роками,
І набуток оцей –
Вічна сила земна..
Під твоїми крильми,
Під твоїми сльозами
Зеленіє душі
Споконвічна сосна.

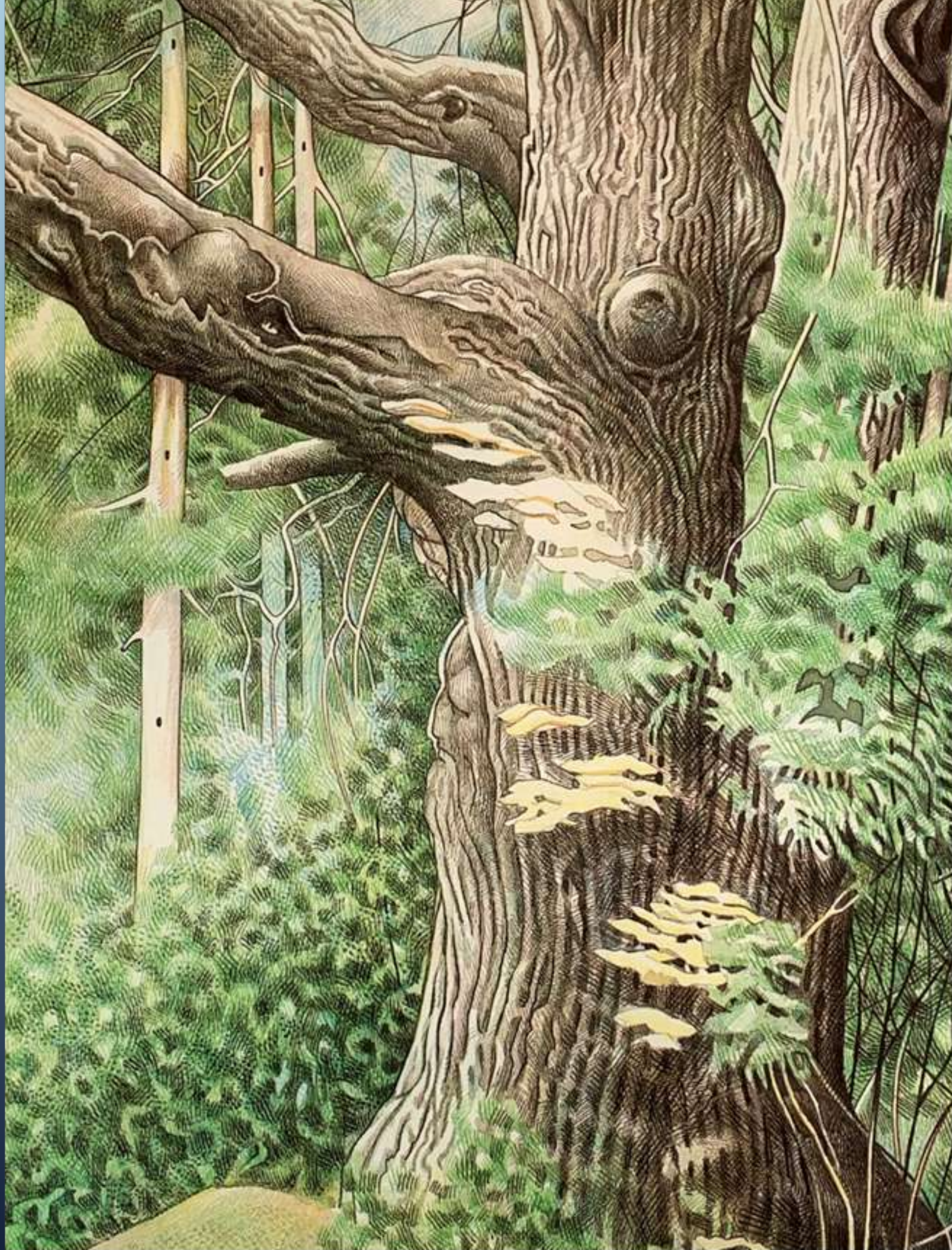

**Забудський, І. В. Альбом / І. В. Забудський ; передм. Б. Райкова. —
Черкаси : Брама, 2004. — 176 с.**

Ліс для Ігоря Забудського – земний космос, де він знаходив свої зорі, правічну гармонію первісної краси, велич духу і завжди – дороги - у щось не пізнане, але жадане.

Гортаючи сторінки альбому, ви будете мандрувати світом Ігоря Забудського, під оберегом його добрих охоронців – велетенських сосон та правічних дубів.

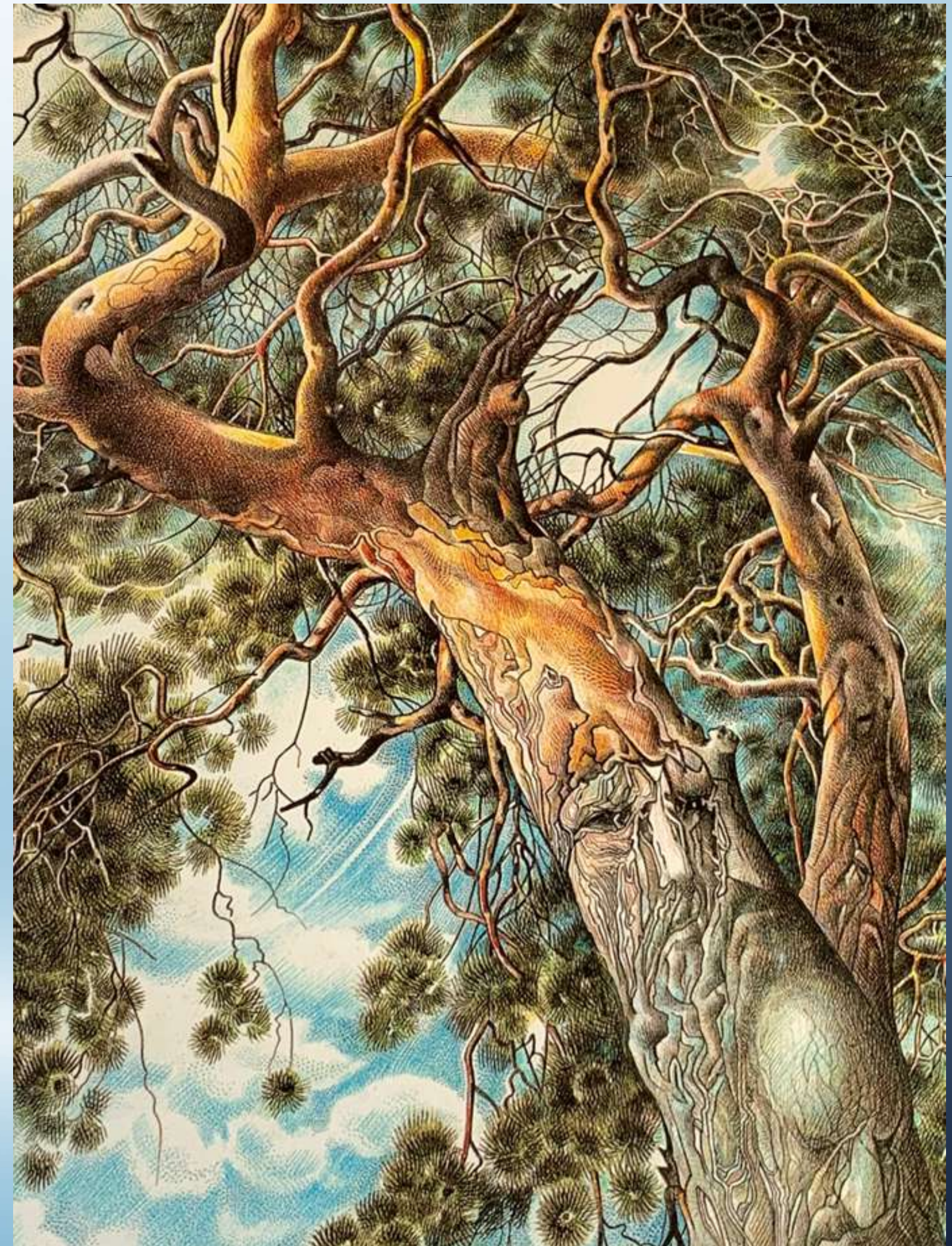

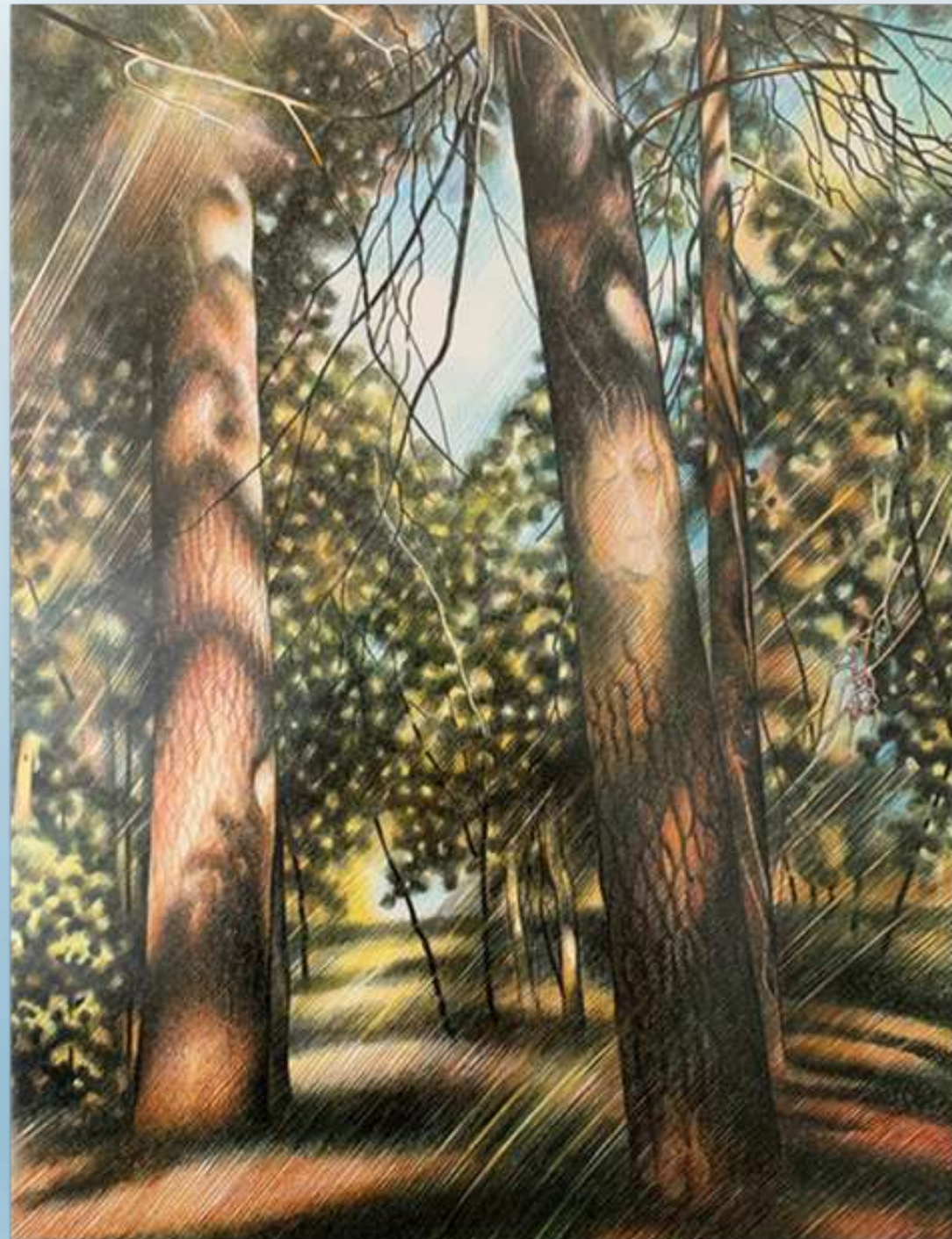
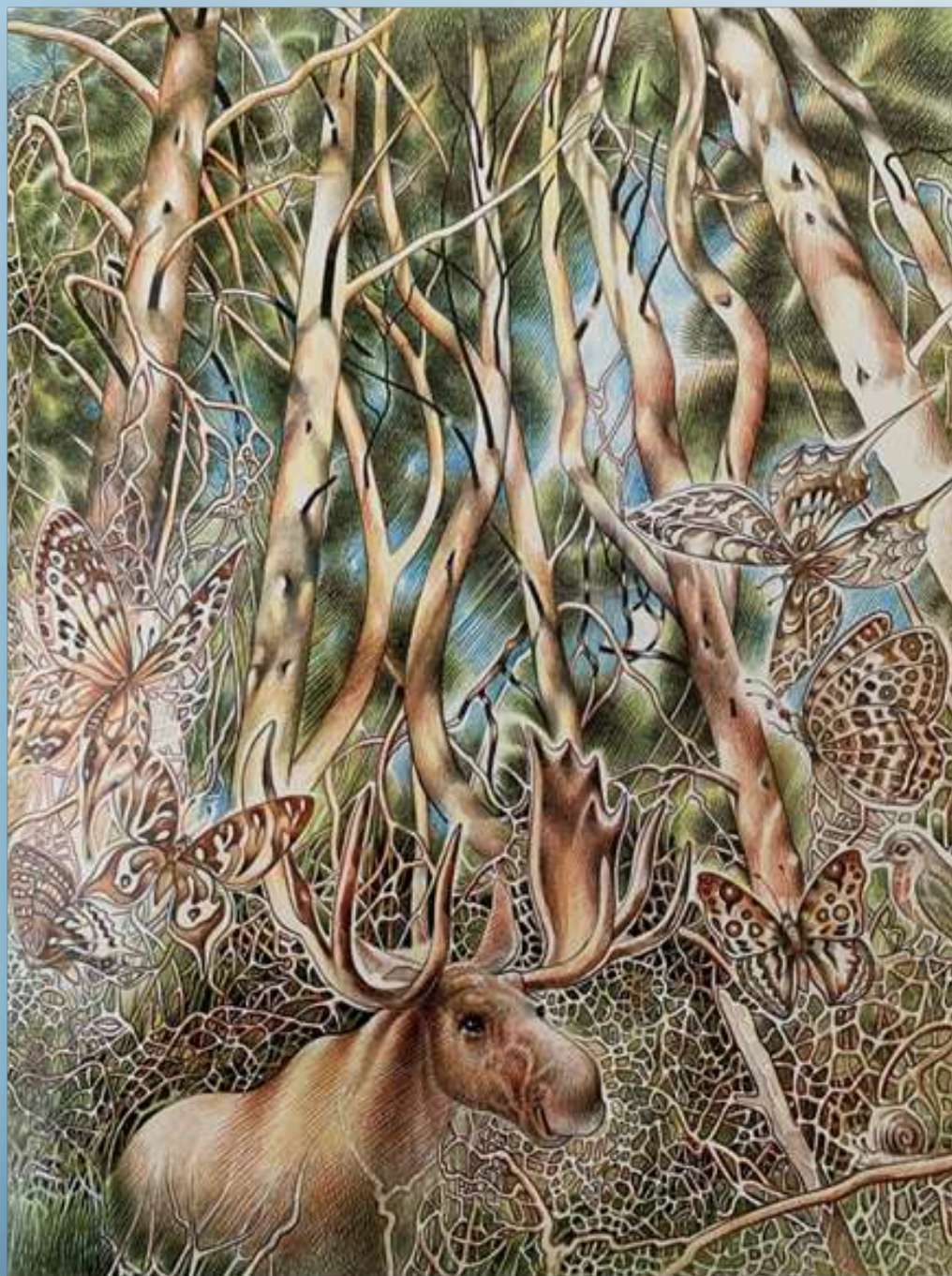
**Здавалося б, знайшов
Я свій безлюдний острів:
Відлюдькові стежки
Забула марнота.
Над кронами віки
Пливуть у теплий простір,
Під крилами хмарин
Здригаються літа...**

**Гордієві вузли
Зневіри і досади
Не порубає меч
Із відчаю і зла,
У шелесті дерев
Вчуваються поради,
А прагнеш над усе
Взаємного тепла.**

...

На пейзажних роботах уважний глядач може побачити, як скрізь кору дерев, сплетіння гілок проступають людські обличчя.

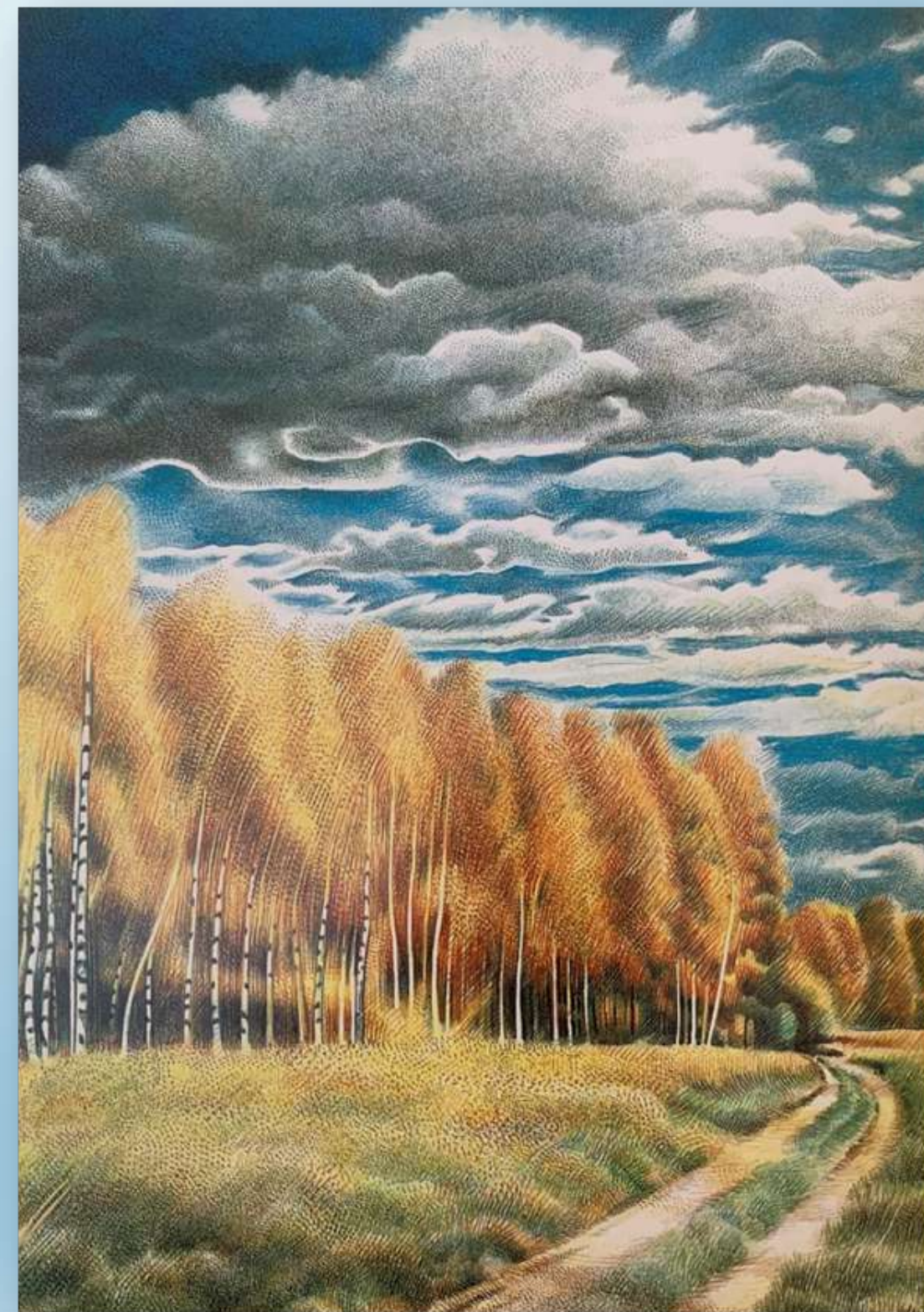
**«... Сосни, як і я, не могли зірватися з місця –
ми вчилися терпіти і слухати небо...»**

Забудський І. «Начерки мінливої душі»

***Після мене хай линуть дороги
В заколисаний пензлями рай,
Де зникають суетні тривоги,
Де у кронах шумить небокрай.***

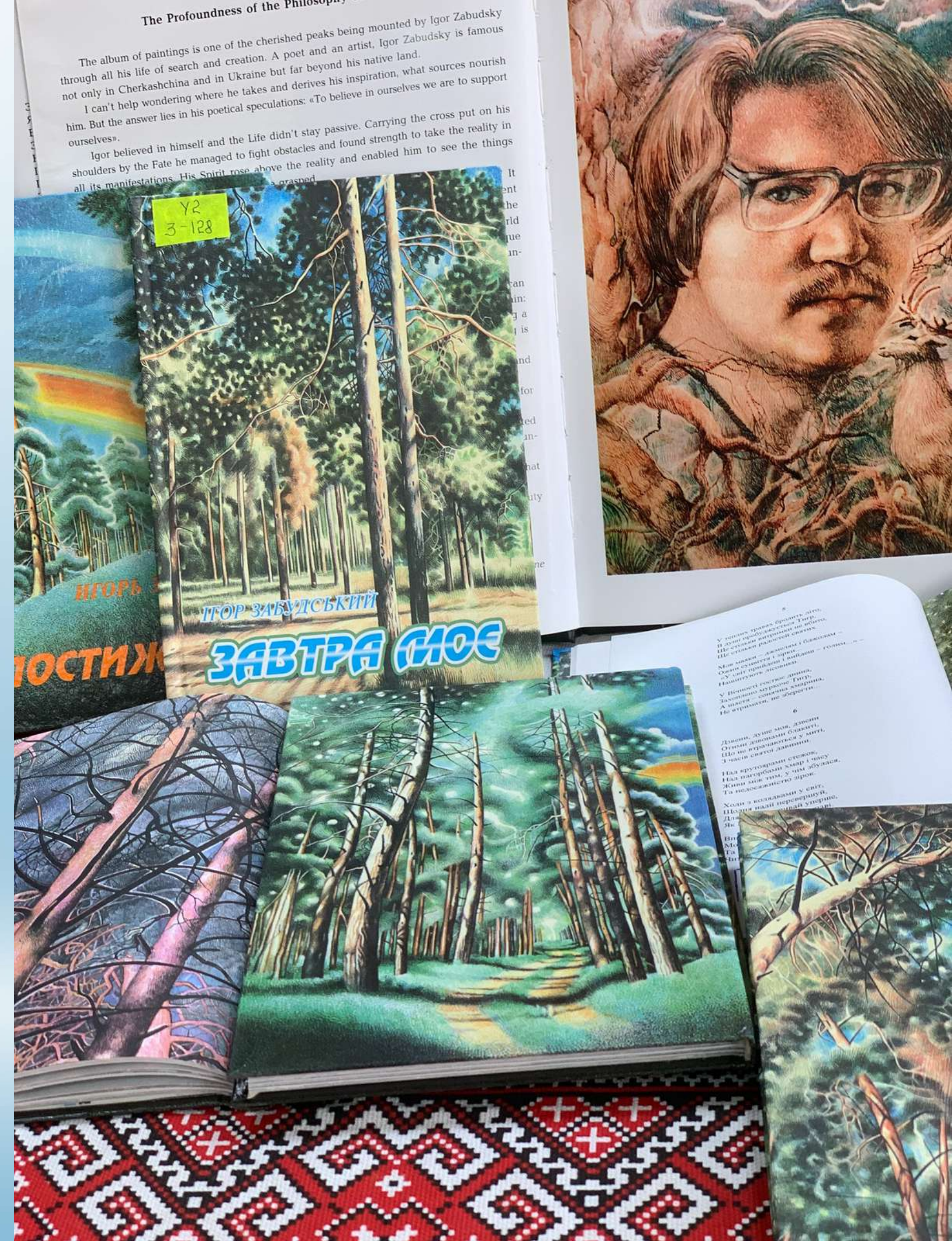

3 травня 2021 перестало битися серце черкаського письменника, поета, художника Ігоря Забудського.

***Дивлюсь на тебе
З обрію тремкого...
Блукає пам'ять зливами уяв.
Мене гукає вічності дорога,
Та я іще не все домалював.***

Познайомитись із творчістю
Ігоря Забудського читачі
університетської бібліотеки
мають змогу на абонементі
художньої літератури.

ДЯКУЄМО ЗА УВАГУ!

